

NENA LOŽIŤ AM trail s batohom – Poľské Beskydy DO GATÍ!

■ Pavol Chrenčík, foto: autor

Prisahám, naozaj sľubujem, že takýto masaker vám drahé čitateľské obcenstvo prišiem posledný krát. Nie že by ste furt nechceli krv, pot a utrpenie (na to vás príliš dobre poznáme a kto chce sex musí hľadať v iných periodikách), ale šak je na čase začať používať zdravý rozum.

Preto teda dnes na posledný krát skúsime prežiť trail mesiaca zo severu a už od budúceho čísla začneme križovať južnejšie pohoria našej znovu socialistickej vlasti. (... ale veď aj ten pravcový zlepenec, ako hovorí pán precceda Hranol, sa na nás z vysoka vysr... a lesného zákona, ktorým nám bajkerom stúpili na otlak, sa naši Miki-koláčnici počas chaotickej vlády nedotkli. Holt, každý národ má vládu, akú si zaslúži ...)

Nebudem sa tu chvastať, že jak ťažké to tento krát bolo, ale predtým ako tento trail pôjdete zdegustovať si uzatvorte dobrú poistku a nezabudnite na poriadny AM, enduro bike. Čo sa týka náročnosti, je dôležité spomenúť jeden malililinkatý fakt: Bivak v tisícdvostonetroch začiatkom novembra. Ak už ste niektorí bivakovali v horách bez stanu, skúste sa vžiť do kože zničeného bajkera po jazde, ktorý si ustelie na vrchole Baranej Góry v Poľských Beskydách pri teplote okolo bodu mrazu. Ráno vstane kvalitne vymrznutý a po hlave vletí do najťažšieho bezkydského zjazdu – borci dnes je základom slogan NENALOŽIŤ DO GATÍ!!!

Cestáci, trekíngáci a maratónici dávno prevrátili list... vy pozostalí zbaľte teplý a zároveň ľahký „špivur“ (po poľsky spacák), karimatku, prífúkните zadný tlmič (batoh bude zas o čosi ťažší) a modlite sa, aby to všetko dobre dopadlo. Keby nebolo jedného outdoorového festivalu zvaného Horyzonty,

vôbec by ma nenapadlo si to takto komplikovať a pojazdiť by sa to išlo naľahko. Lenže, keď vám povedia – „Klokan“ (moja prezývka) zacykákame ti, ak spravíš pre nás workshop, čo ty na to? Môj pokrivený charakter a vidina peňazí zatemnila zdravý úsudok. Jasné, že beriem! Jediné čo som musel dodržať, keďže to financovali z nejakého Višegrádskeho fondu, že v tom budú zastúpené všetky dotyčné krajiny t.j.: malé vlastivedné okienko hovorí o milovaných Hurónoch na smiešnych malých poníkoch (ten Slota je proste furt týpek a Maďari mu nedajú spať), známych šmelinárov a najúspešnejších obchodníkov všetkých zaručene najkvalitnejších výrobkov v strednej Európe a v poslednej dobe aj kulinárskych majstrov používajúcich cestársku soľ do gurmánskych pokrmov (áno, reč je o Poliakoch), nezabudneme ani na lavínových štartérov z Českých luhov a hájov. No a samozrejme úplne na záver nesmie chýbať rečami najsilnejší národ sveta – Slováci. Ako dať do jedného „eventu“ štyri krajiny dokopy? Hlava pomazaná to vymyslela nasledovne: zoženieme nejakého dobrého maďarského bajkera, naložíme ho do auta a naša slovenská zostava ho zoberie do Čiech a Poľska. Povie sa to jednoducho, ale hľadať maďarského bajkera je niečo podobné, ako stretnúť v Terchovej Kamerunského kozmonauta... Pomohol všemocný fejsbuk a kámoš Troy Rarrick, s ktorým bol perfektný rozhovor v minulom čísle. Ten odporučil z vlastnej skúsenosti Budapešťana Tamáša. Slovo dalo slovo a Tamáško odkývol súhlasné „JÓ“.

Zostatok zostavy bol na vlas rovnaký ako minuloročný „vorkšop“, ktorý sme jazdili v Chočských vrchoch (vyšlo pred rokom v Cyklomag). Z prihlásených sme bohužiaľ vyškrtli jedného záujemcu, ktorý nemal adekvátny bajk (podmienka bola celopéro s hydraulikami) a ešte jeden mládenec sa „chlapsky“ odhlásil v deň odjazdu kvôli chorobe. Akcia bola naplánovaná s jedným zoznamovacím večierkom na chate pri Dubnici, ten mal za

úlohu zoznámiť sa s trasou, zľahka prebrať využitie GPS a preriediť z batohov kopy zbytočností a ísť čo najviac odľahčený do terénu (realitu asi poznáte – alkohol plus guláš). Vo veľkom štýle prifrčal spomínaný Tamáš, keď na mestskom autíčku Toyota Jariš za úplnej tmy prebrázdil terénnu cestu, po ktorej som nikdy nevidel ísť žiadne auto a na otázku ako sa tadiaľto dostal k chate sucho anglicky poznamenal: GPS leads me! – presne to je človek, čo nám chýbal do zostavy! (niekedy pred letom pôjdeme so šéfom preveriť jeho obľúbené singláče nad Budapešťom STAY TUNED!).

Ráno s ľahkými sušákmi budím posádku, veci hádzame do áut a vyrážame na sever do Slezskej časti Bezkyd, konkrétne do dediny Nýdek. Zaparkujeme pri najstrategickejšom možnom bode – pri krčme. Ako si tak skladáme bajky, prihrmá dvaja miestni „rideri“ na freeridových ťažkotónážnych strojoch povyzvedať, kde máme

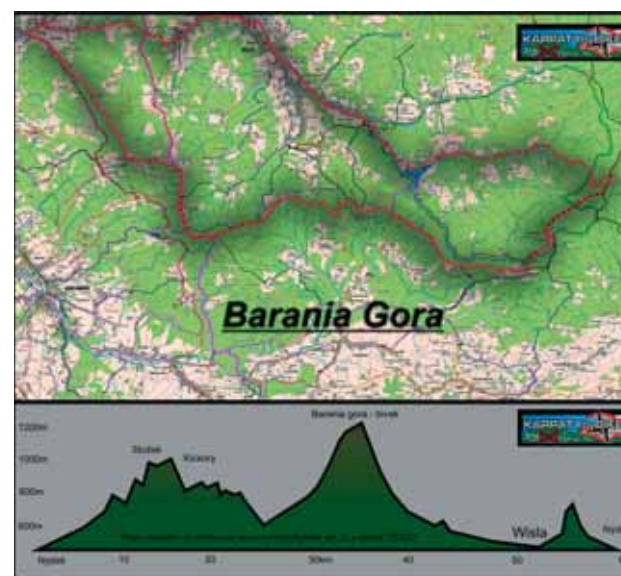

NENECHAJTE SA ZBALIŤ!

Aby sme mali jasno: zbalíť ženu sa pokojne nechajte..., no maximálne na miestach, kde je dostatok alkoholu a prázdna posteľ. Čo sa týka Backcountry a Enduro jazdenia, do toho si nenechajte doma kecať – inak riskujete vláčenie zbytočností typu šampón, podhlavník a vyžehlené pyžamo na vlastnom chrbte... My sme si odtrpeli už dostatok výletov na to, aby sme vám poradili to najpodstatnejšie čo natlačiť do batohu pri výpravách v neznámych kopcoch. Takže tu máme jednoduchú úlohu: Batoh, ktorý nebude zavadzať v náročných stupákoch a čo je podstatnejšie – nebude nemožný v krkolomnom zjazde. S Paedrom už „nejaký pátek“ používame tridsať litrový batoh s plastovou výstuhou. Malina je zbalíť bivač na leteň podmienu, ale iné je byť v pohode v novembrovom chlade... Najviac „fleku“ zaberie jednoznačne spacák. Ten si natlačíme bez obalu na spodok batohu. U nás to je Treksport Mountain, extrém – 17 C (predstavte si že jeden nešťastník chcel ísť na tento workshop zo spacákom do +15, komediant...). Zostatok miesta zaplní kompletná náhradná spodná klimáčová vrstva na spanie, predpokladám že zbalíte dlhý rukáv, dlhé spodky a poriadne hrubé podkolenky. To aká dokáže byť kosa na nohy o piatej nad ránom sa vám nikdy nesnívalo. My starci cez tridsiatku dopĺňame aj ľadviňák. Voda v rezervoáre je samozrejmá. Týmto máme tridsať litrov batohu zaplnených po okraj. Komory ktoré zostali k dispozícii obsahujú náradie, a náhradné diely. Vrchné poschodie u mňa zapíňa zrkadlovka. Žrádlo je vtičené v bočáčkoch a niečo v bunde. Radšej zobraj menej a nejako to vydržať ako oveľaš bajk. Iba neznabož si na vysokozdvihový bajk upevní fľašu a tašky. Nepochybne prepotrebná vec je karimatka. Ja používam dvojvrstevnú variantu, jemne širšiu a o pár čísel dlhšiu. Tá už v žiadnom prípade dovnútra nevojde a preto ju čo najpevnejšie uchyťte z boku, alebo podľa možnosti, ktoré ponúka váš batoh. Na záver upevníť kolenačky, presná pozícia závisí od voľného úchyty. Toť vše a nezabudnite na lekárničku a niečo na zohriatie (zostava Karpatybybike tradične utužuje kolektív repákom, dôvod je silne späť zo začiatkami MTB, konkrétne prvým jazdovým závodom v sedemdesiatych rokoch zvaným REPACK – jasné posolstvo od Garyho Fishera a jeho kumpánov na 52 percentý repák :-).

namierené. Bez hanby odpovedám: Na Baraniu Goru. Uznalivo pokývali hlavami a zakontrovali: „jo, hoši, to jste tam tak za tři hodky...“ Prekvapene kukám, že to už sú akí chrti? Nám to v normálnom tempe trvalo šesť hodín a na bajkoch schopných stúpania do kopca.... Je nejaká pred obedom a konečne sme všetci piati schopní nasadnúť naložení na stroje a vyraziť. Je neskorá jeseň a dni sú krátke, stmieva sa už od piatej. Ak prídeme ešte za svetla bude to super. Začiatok je naozajstná pohoda a niet lepšej kombinácie na rozkrútenie usedených nôh ako ľahko stúpajúci asfaltík. Netrvá dlho a prudká odbočka na štrkovicu núti povyzliekať vrchnú vrstvu a poprehadzovať na malé prevody. Ja, ako obvykle som pred víkendom ochorel a môj stav je hodný maródky, no ale nechali by ste takúto zostavu sedieť doma pri ženách a deťoch? V žiadnom prípade, cez chrpač (rozumej ústa) prehodím buff a krútim z ostatnými. Horšie je, že sa nedokážem naplno nadýchnuť, no pripustiť problém je to isté ako sa vzdať. Na starosti okamžite zabúdam pri pohľade dopredu. Kopec, s krutým sklonom na hranici udržania sa v sedle, vyselektoval dve skupiny. Drtičov a tlačiacich. Šaltre rachotia len taký fukot. Tamáš vo Felvydéku takéto prudáky asi nepozná a svojho exkluzívneho Titusa potlačí. Stačí pár minút boja a terén vysmial všetky nádeje k jazde. Bajk na pleci, alebo potlačíť hore strmákom vystrihnutej ako z trate zjazdového preteku. Na mape je to jasne proti vrstevniciam – smerujeme na vrch Malý Stožek (843 m). Vrchol je už na Poľsko-českej hranici a červenej turistickej značke. Konečne sme teda na prvom hrebeni, smer k Baranej Gore – východ. Väčší z bratov Stožekov (Veľký Stožek 978 m) výškou v Bezkydoch neohuruje, ale podstatné je, že začína dlhá singlová časť cez kopec Kicsory. Singel je klasický hraničný chodník

s voľnými kameňmi, rýchlymi zošupmi a nepodstatnými stúpaniami. Sem-tam je vidno panorámu drsného severu pomedzia troch krajín. V asi prvom veselom zjazde Putin chytá veľký prevodník na svojich „Rejsfejsoch“ ako správny strojár sa nerie a šutom mydlí ohnuté zuby, aby mu neskákala reťaz. Rozhodne treba držať rajdy a čumeť pred seba, na vychutnávanie krajiny je málo času a poobedné šero signalizuje skorý príchod tmy. Po červenej je to proste paráda, nenudí a zmáknje ju každý. Pekné hravé rýchle kúsky prefrčíme, akoby sme tu už predtým jazdili. Značka nás vyhladnutých a smädnych vypluje na asfaltke pri osade Kubalonka. Snažíme sa čosi kúpiť, ale poľský

obchodníci sú známi euroskeptici a vypoklonkujú nás jedna radosť. Hrdosť nám zakazuje skloniť hlavy a šťastie skúšame o pár kilometrov ďalej v turistickej chate. Opäť s rovnakým úspechom. Tak teda to euro je už vážne v prdeli, keď sú im nejaké zloté hodnejšie a nechcú zarobiť na hladných bajke-roch ani v nevýhodnom kurze...Že EU?!

Keď sa darí, tak sa darí a popri malichernostiach s peniazmi sa na asfaltke vysype Ing. Chozé, pričom si odvalí páčku zadnej brzdy na svojom Lapierrovi. Borec, ktorý z nás skáče najďalej, zrazu zaklopýtal na asfaltke – škodoradostne sa rehoceme. Netuším, ako chce s tým zmáknúť zvyšok trasy, ktorý bude oveľa náročnejší. Napriek tomu pokračujeme hore smerom k bivaku a z čista jasna vyukne horský hotel ako vystrihnutý z nevkusnej architektúry komunistickej éry. Šedivá a hranatá sedemposchodová obluda na Przyslope je päsťou na oko aj bežnému, nie príliš esteticky zmyšľajúcemu človeku, kašľať na to – hlavne, že je otvorené. S klasickou otázkou, či dajú nažrať piatim špinavým mládencom s rowérmi (bike po poľsky) konečne súhlasne prikývne. Ani sa nepýtam na kurz a rovno objednáme pív a riadne porcie mäsa. Sušíme veci po radiátoroch a smežeme sa na hláškach typu: „Ať jím, co jím – vždycky bliju vlašák“. Medzitým Ing. Chozé majstrovsky zrekonštruoval svoju brzdú. Spletencom sťahovacích pásoch dokázal utvoriť mechanizmus, ktorý sa nedá popísať a jeho fungovanie je malým zázrakom. Keby som nevidel, že to funguje, asi by som len

neveriacky pokrútil hlavou. Opakujem, že priznať problém, je podobné ako sa vzdať a Chozé je žiarivý príklad nezdolnej vôle a aj bohapustej ľahostajnosti, keď sa so sfunkčnenou brzdou vytrepe do kríkov asi dvadsať metrov za hotelom....

Plné bruchá pozdvihli náladičku a v podstate nikomu nevadí blížiac sa tma. Záverečný brutálny stupák zväčša pretlačí-me. Sklon by možno aj ušiel, no voľné kamene odskakujú pod záberom. Nasadzujeme čelovice – zotmelo sa behom pár minút. Je tma jak o polnoci v Letanovciach. Znova to ide

v sedle a zlatým klincom večera sa stávajú mokré brvná naukla-dané vo viacerých miestach, kde by sa brodilo v blate. V duchu pochvalujem tento spásny nápad. Pekné terénne spestrenie a ešte aj praktické – sú to hlavičky tí naši poľskí lesáci. Pred vrcholom stretáme turistu pri teoretickom bývaku, drevená strieška je pre

piatich málo a taký kúsok od vrcholu to há-dam nevzdáme. Horou vidno pohybovať sa svetielka a na vrchol 1220 metrovej Baranej Gory prichádzame okolo šiestej večer. Až keď chvíľu stojím na mieste, pociťujem ako sa okosilo. Vrchol je zalesnený a stojí na ňom rozhľadňa. Vo svetle čeloviek je vidno ako vydychujeme paru, každý oblieka čo sa dá. Je na čase povýťahovať spacáky a pá-lené. Hlavný medik výpravy je vybratý už po niekoľký krát overený počesťený Slovák Putin. V plastovej fľaši podáva za hlt repáku. Niekde som čítal, že piť v zime alkohol je nebezpečné, že stopro nezohrieva a naopak ochladzuje. Ja teda nie som zástanca tejto myšlienky a určite viem, že Putinova tink-túra (52 %) vyhrieva silou priamoúmernej množstvu naordinovaného liečiva.

Tesne predtým ako zaľahneme sa vystraše-ný budapešťanec Tamáš pýta, že čo bude robiť dvanásť hodín v spacáku. No neviem ako by som mu to vysvetlil zlou angličtinou, ale on na to došiel aj sám (no predsa trieť rukami vymrznuté prsty na nohách). Veru tak, je sedem hodín večer a ideme spať ako sa ľudovo vraví „so sliepkami“. Batoh pri hlavu, bajk opretý o najbližší strom a môžem sa spokojne zazipsovať. Presne v momente, keď dokončím túto siahodlhú procedúru s polonecitlivými prstami zisťu-jem, že musím ísť močiť... Znova proces na-súkania sa do spacáku a až na pár zakašľaní okamžite zaspávam.

Ráno je samozrejme dopredu všetkým jasné, že v momente rozopnutia vyhriateho spacáku nastáva nevratný proces vymýza-nia pred jazdou. Naobliekaný v úplne všet-kom skúšame raňajkovať stuhnutú paštétu a zapíjame ju vodou jemne nad bodom za-mrznutia. Ja som sa zázračne vyliečil z cho-roby, vôbec nemám v krku hrču a nadých-nuť sa môžem znovu z plných pľúc. Ranný hlt domoviny zresetuje dokrčený žalúdok a zaostří zrak:-). Je čas pobaliť veci a ukázať či sme schopní zmáknúť legendárnu modrú značku dolu, západne smerom k jazeru Čiernariskie. Chlápek od ktorého som ju zistil ju bez problémov porovnal k freeride trailom v Kanadskom Whistleri, tie jazdil na vlastnej koži a preto môže vysloviť také smelé porovnanie. Hneď pod vrcholom je pekný dropík zo skalky, ľahký polet a rýchla kamenná cesta dole. Modrá sa točí doľava a okamžite pridáva vyšší stupeň obtiažnos-

ti. Jeden z členov „maratónec“ Jaroušek (po prvý krát sedí na poriadnom celopére) hlási, že je to v nasledujúcej pasáži nezjazdné. Paedr to bez váhania spustí a v pohode letí dole, za ním okamžite letím ja, aby sme sa mohli stridať vo fotení. Chodník je všetko, len nie rovný. Tisíce vystúpených koreňov poskrúcaných do prapodivných hĺč a balvany roztrúsené do singla neodpustia jediné zaváhanie. Brutál. Meter čo meter sa treba sústrediť na to, čo je pred kolesom. Prepadnuté zoskoky, a miestami pretekajúce bystriny umocňujú výnimočnosť tohto zjazdu. Nedarí sa nám moc fotiť, pretože mne od mrazu nechce ostríť foťák a ešte sa aj po vytiahnutí s pod bundy okamžite zahmlieva objektív. Zatiaľ je trail silným orieškom pre viacerých členov, no postupne sa chytá Putin, neskôr Tamáš s Jarouškom.

Vrchná časť je naozajstnou jatkou a nič ťažšie sme v Traili mesiaca nemali, no dobrí jazdci, ktorí uprednostňujú technické jazdenie si prídu na svoje. Je komplet zjazdová a netreba zosadať alebo prenášať. V tom je obrovské plus tejto tajomnej beskydskej krásy. V strede sa sklon poľudští. Unavené ruky si môžu trochu oddýchnuť, avšak stále sa jedná o super singel - samozrejme technicky náročný. Kamenné balvany cez potôčik dokážem zmáknúť až na tretí pokus za pomoci Paedra, ktorý ma naviguje na správnu stopu. Chvíľu sa čakáme aby sme si boli istí, že sme komplet. V poriadku v správnej pracovnej teplote zrýchľujeme do záverečnej pasáže. Tá je kombináciou klasického lesného singláča okoreneného zopár ťažšími previerkami. Chvála Pánu Bohu som osadil Erbéčko rockringom, len vďaka svetlejšiemu strediu sa mi podarí prekonať padnutý buk medzi korenenou sekciou, s trojpílou sa to nikomu nepodarilo... Pár metrov pred záverom vidím nádherný pád Ing. Chozého. Zradila ho adhézia na šikmom koreni v prudkom zošupe. Je ale naozaj

obdivuhodné, že bez straty „kytičky“ prežil takýto „čierny“ trail s brzdou držiadou na sťahovacích páskach. Bravo! Komplet zaprasení od blata vykúkame na asfaltke, toto teda bolo žrádlo! Je to neskutočný pocit stáť dole po takejto šibenici. Ak takto vyzerá jazda v Kanadskom Northshore, chcem tam bývať. To, že je to len pár kilometrov od Slovenska, je pre nás výhodou. Žiadne zákazy a obmedzenia tu podľa všetkého neexistujú. Bieščady, ako sa tu nazývajú Beskydy sú prešpikované podobnými dobrotami na každom kroku (my sme ešte boli čeknúť Ryciersku goru, aj tá je hodne dobrá).

Zdraví a živí mierime do mesta Wisla, kde okamžite sadáme pred potraviny a kupujeme fľaškáče. Putin to znova zabil, keď vojakovi Paedrovi našiel v regále miestnych potravín pivo VOJAK a ešte s nápisom DOBRI ZAWODNIK! Nálada je napriek nočnému mrznutiu vďaka podobným fórům znesiteľná. Z trasy zostáva prekonať hraničný hrebeň a podľa mapy fest prudký zjazd. Do kopca to ide len tak, tak a sklon sa nedá vyjadriť normálnym číslom, úplná kolmica. To je neskutočné ako dokázali tadiaľto natiahnuť betón, na tisícdivsto metroch si výškomer pripísal 215 metrov... Ak to dokáže niekto zrátať dajte vedieť, ja som z matiky tupý jak dekel... Jednoducho je to prudas a hotovo. My sme sem nešli, aby sme sa štvrali do najprudšieho kopca, ale presne naopak – aby to bolo dole kopcom štiplavé jak slzák proti demonštrantom na námestiach v Grécku. Niečo také čakáme aj teraz po zelenej značke späť do Nýdeku. Lenže človek mieni, terén mení a namiesto lahôdkového zjazdu to bol len prudký padák bez akéhokoľvek pozitíva. Dominantná hora Veľká Čantorie je kúsok po hrebni a keby sa nastúpalo tristo výškových k vrcholu, stálo by to určite za viac.

No, nič sa nedeje a terénu bolo za tento víkend požehnané, šesťdesiatkilometrová paráda výšperkovaná mrazivým bivakom je viac ako dostačujúca satisfakcia. K autám je to na skok, naložiť obité telesné schránky aj celopéra a hurá zajtra rozbitý do roboty! Tak, ako som na začiatku sľúbil, na chvíľu znížime latku náročnosti a začneme okupovať južnejšie položené pohoria. Už teraz viem, že sa máte na čo tešiť. Stretneme sa „f“ teréne. ✖

Pol'ské Beskydy